

JOCK EVELIN

Erdélyi magyar viasz

Erdélyország a mi falunk, összeér a kard a kaszával, míg a vén történelem szakállán sercegve szövődnek az idő hófehér szálai össze a hazával.

Édesanyám melléből gulyásleves eredt, s már háromévesen kívülről fújtam a magyar hadvezéreket, egy néptáncfigura volt az első lépésem, és turul a jelem az oviban. A magyarságot, mint egy szöget verik belém, és ha azt mondom, román, kiveszik a számból a pörkölt-nokedlit, de rögtön. Nekem minden szülinapi tortám kizárólag egy hangszerről elnevezett édesség lehetett, és álmomban is mindig imádkoznom kellett, Isten, áldd meg a magyart, ha már mi nem tehetünk semmi szentet.

Árpád szent bércén leejtettem a tejfeles lángosom, és széles karimájú kalapom a Marosba dobtam. Kész vagyok mindenre a hazámért, de kiutálni mást nem fogok, megmondtam. Aki engem egy szálkás faléccel verne, néha úgy megértem az okát, hisz egy olyan céhbe születtem, amiben mindenki a hazafiságtól okád.

Itt, ha megdobnak kővel, dobd vissza delikátos zsíros kenyérrel és fokhagymával. Itt még eddig mindenki életét le tudták írni szájról szájra hagyományozott mondával. Itt még mindig van, akit a saját pálinkája kerget a halálba, és van, aki négykerekű szekéren ered a metál-fekete jeep nyomába.

Ünnepelnem kell a március idusát, hiába nem akkor születtem, és csak akkor bölintanak véreim, hogy ez igen, igaz magyar lettem, ha székely kapuban, a székely himnuszt dúdoló. Ha felnövök, az esküvőmre húsleves és töltött káposztát hoznak, verik a mellüket, milyen nagy magyarok, én meg az asztalt, hogy éhes vagyok, és megfáradtan, mert senkit sem érdekel, kiáltom: önbizalom, bár sovány vigasz, még mindig miénk az eredeti erd.magyar viasz.

Nem vagyok székely, de ki tudja, merre visz a végzet, Csaba királyfi a szőke hercegem, pedig már rég elvágatott a csillagösvényen.

JOCK EVELIN Érmihályfalván született, 18 éves, az **Ady Endre Elméleti Líceum** végzős tanulója. Gyerekkora óta ír több műfajban, felcseperedve viszont a versekkel kötött életre szóló barátságot.